

Warszawa, dnia 22 lutego 2022 r.

Sygn. akt VI Ka 1106/21

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSR (del.) Tomasz Morycz

protokolant: protokolant sądowy Marta Herc

4 przy udziale prokuratora Marzeny Starzyńskiej

po rozpoznaniu dnia 22 lutego 2022 r.

5 sprawy W. P., syna M. i E., ur. (...) w O.

6 oskarżonego o przestępstwo z art. 189 § 1 kk w zb. z art. 191 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

7 na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

8 od wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku

9 z dnia 23 czerwca 2021 r. sygn. akt II K 182/18

I. wyrok w zaskarżonej części, to jest dotyczącej oskarżonego W. P., utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Otwocku na rzecz adw. P. S. kwotę 516,60 (pięset szesnaście 60/100) złotych, w tym podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu W. P. z urzędu w instancji odwoławczej;

III. zwalnia oskarżonego W. P. od kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 1106/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			

<p>1.1 Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 23 czerwca 2021 r. w sprawie o sygn. akt II K 182/18.</p>	
<p>1.2 Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># inny</p>	
<p>0.11.3. Granice zaskarżenia</p>	
<p>0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</p>	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
0.12.1. Ustalenie faktów			

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
		W. P.	Uprzednia karalność Sytuacja majątkowa	Karta karna - k.149-151 Informacja e - (...) k.148
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

0.12.2. Ocena dowodów		
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.
Uprzednia karalność Sytuacja majątkowa	Karta karna - k.149-151 Informacja e - (...) k.148	Załączone dokumenty urzędowe zostały sporządzone w przepisanej formie przez organy do tego uprawnione, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo poświadczane. Strony nie kwestionowały autentyczności tych dokumentów.

<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
<p>Wskazać fakt</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.</p>
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
	<p>1. Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji, to jest:</p> <p>a) art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, sprzeczną z materiałem dowodowym i pobieżną ocenę zeznań świadka H. S. przejawiającą się w przyjęciu częściowej wiarygodności wyjaśnień tego świadka w zakresie w jakim świadkowi H. S. i S. Z. została zablokowana droga i zostali oni wyciągnięci z pojazdów przy użyciu siły fizycznej i skrupowani, jak także że Oskarżeni zabrali H. S. i S. Z. pieniądze i inne rzeczy, podczas gdy zeznania te stoją w sprzeczności ze zgromadzonym materiałem dowodowym, w szczególności wyjaśnieniami oskarżonego W. P. i A. W. oraz świadka S. Z., jak także wiarygodności jego zeznań świadczy fakt jego uzależnienia od hazardu, prowadzone przez niego interesy w wyniku czego doszło do pokrzywdzenia wielu osób, bardzo</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

duże długi, jak także unikanie złożenia zeznań wtoku niniejszego postępowania;

b) art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, sprzeczną z materiałem dowodowym i pobieżną ocenę zeznań świadka R. K. w zakresie w jakim sąd uznał, że jego zeznania w sposób szczegółowy opisują przebieg zdarzeń w okresie od 9 do 11 sierpnia 2016 r. i w jakim potwierdzają one, że doszło do otoczenia i skrepowania H. S. i S. Z., a następnie przewiezieniu ich na teren posesji zlokalizowanej w O. przy ul. (...), podczas gdy analiza złożonych przez niego zeznań wskazuje, że konsekwentnie wskazywał on, że H. S. i S. Z. udali się na ww. posesję dobrowolnie, nie była stosowana względem nich żadna przemoc, a ww. nie zostali pozbawieni wolności;

c) art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, sprzeczną z materiałem dowodowym i pobieżną ocenę wyjaśnień oskarżonego W. P. i A. W. przejawiającą się w bezzasadnej częściowej odmowie wiarygodności jego wyjaśnień w zakresie odnoszącym się do jego udziału w przedmiotowym zdarzeniu, faktu, że nie doszło do bezprawnego zatrzymania i przetrzymywania H. S. oraz S. Z., podczas gdy wyjaśnienia te znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach Oskarżonych, jak także zeznaniach S. Z.;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, polegający na:

a) poczynieniu ustaleń w oparciu o zeznania świadka S. Z., którym Sąd I instancji przypisał walor pełnej wiarygodności, a jednocześnie dokonał ustaleń sprzecznych z tymi

	<p>zeznania, z których wyraźnie wynika, że świadkowie S. Z. i H. S. dobrowolnie pojechali na posesję położoną w O. w celu prowadzenia rozmów, nie doszło względem nich do użycia przemocy fizycznej, a podczas gdy W. P. był obecny na ww. posesji nie byli oni w żaden sposób skrupowani;</p> <p>b) bezzasadnym przyjęciu, iż oskarżony W. P., działając wspólnie i w porozumieniu z A. W. i R. K., dokonał bezprawnego pozbawienia wolności H. S. i S. Z. i stosując wobec nich przemoc i grożąc jej użyciem zabrał pieniądze oraz ruchomości należące do H. S. i S. Z.;</p> <p>c) bezzasadnym ustaleniu, iż Oskarżonemu nie można postawić pozytywnej prognozy kryminologicznej, wskazującej, iż nie wróci on na drogę przestępstwa, pomimo, iż całościowa ocena sytuacji życiowej Oskarżonego oraz jego zachowanie w toku postępowania przemawiały za tym, a nadto pominięte zostały całkowicie w stosunku do Oskarżonego okoliczności rodzinne i osobiste, które winny być uwzględnione przy wymierzeniu kary, co w konsekwencji doprowadziło do rażącej niewspółmierności kary poprzez orzeczenie wobec oskarżonego W. P. kary 2 miesięcy pozbawienia wolności i 8 miesięcy ograniczenia wolności.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Ilość, rodzaj i wzajemnie powiązanie zarzutów przemawiały za ich zbiorczym omówieniem. Tym bardziej, że wszystkie były bezzasadne.</p>		

Nie ulega wątpliwości, że by ocena dowodów przeprowadzona przez organ postępowania dokonana została zgodnie z regułami art. 7 kpk konieczne jest: 1) oparcie jej na wszystkich przeprowadzonych dowodach, mając na względzie, że podstawę orzeczenia może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia danej kwestii; 2) uwzględnienie zasad prawidłowego rozumowania; 3) uwzględnienie wskazań wiedzy; 4) uwzględnienie doświadczenia życiowego. Zasada swobodnej oceny dowodów jest zasadą kontrolowanej oceny dowodów, która wyraża się w dwóch aspektach. Po pierwsze, organ procesowy musi uzasadnić, dlaczego oparł się na jednych, a nie na innych dowodach oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Po drugie, organ odwoławczy kontroluje swobodną ocenę dowodów dokonaną przez organ pierwszej instancji. Przy czym zarzut naruszenia art. 7 kpk nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonanemu rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenie się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności.

Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 kwietnia 2021 r.

w sprawie o sygn. akt III KK 78/21, „prezentowanie własnej - możliwej w realiach konkretnej sprawy - oceny dowodów, bez wykazania błędności tej, której dokonał sąd pierwszej instancji, nie upoważnia jeszcze sądu odwoławczego do zajęcia w tej materii stanowiska odmiennego. Sąd odwoławczy, zwłaszcza w sytuacji, gdy nie prowadzi samodzielnie postępowania dowodowego co do istoty sprawy, jest bowiem głównie sądem kontrolującym procedowanie przed sądem pierwszej instancji i stanowisko tego sądu może zakwestionować jedynie wówczas, gdy wykaże, że to postępowanie i jego wynik obrażają prawo”.

Do kwestii mającej znaczenie w niniejszej sprawie odniósł się też Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 11 lutego 2021 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 82/20, stwierdzając „art. 410 kpk statuuje obowiązek uwzględnienia przy orzekaniu całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie. Nie oznacza to natomiast, że orzekając sąd ma brać za podstawę orzeczenia okoliczności wzajem sobie przeczące. Sąd jest bowiem uprawniony do orzeczenia na podstawie jednych dowodów i pominięcia innych jeżeli ich treść jest rozbieżna. W takiej sytuacji istota rozstrzygnięcia polega na daniu priorytetu niektórym dowodom, co jednak nie oznacza naruszenia art. 410 kpk Jeżeli natomiast w dokonanej przez sąd ocenie dowodów występują błędy należy oceniać je przez pryzmat naruszenia art. 7 kpk a nie art. 410 kpk”.

Sąd Okręgowy podziela również pogląd zawarty w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 listopada 2019 r. w sprawie o

sygn. akt II AKa 173/19. Wskazano w nim, że „na uzasadnienie błędu ustaleń faktycznych lub naruszenie standardów swobodnej oceny bądź interpretacji dowodów nie wystarczy subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia, a konieczne jest wykazanie, że w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktycznie nie mające oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo że takiego ustalenia nie poczyniono mimo, że z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynikał, względnie wykazanie, iż tok rozumowania sądu I instancji był sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, prawidłami logiki, czy zasadami wiedzy”.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego Sąd meriti nie dopuścił się żadnych uchybień, dokonując prawidłowej, a więc zgodnej z regułami art. 7 kpk, oceny materiału dowodowego, czego konsekwencją były prawidłowe ustalenia faktyczne. Stwierdzając winę oskarżonego oparto się na licznych dowodach, słusznie uznając, że jego sprawstwo nie budzi żadnych wątpliwości.

Zeznania pokrzywdzonego H. S. prawidłowo obdarzono walorem wiarygodności z decydowanej części, uznając je za spójne, logiczne i nie budzące wątpliwości. Pokrzywdzony w sposób spontaniczny, szczegółowy i obiektywny opisał przebieg zdarzenia. Co istotne, mając znakomitą okazję przypisania oskarżonemu i współdziałającym z nim mężczyznom zachowań, które nie miały miejsce skupił się tylko na tym, co faktycznie zaistniało.

Na przykład wskazał, że choć zostali skrupowani, to de facto na tym ta przemoc się skończyła. Co kluczowe, a co znajduje potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym, z pewnością nie nastąpiło to za ich zgodą. Dla oceny wiarygodności pokrzywdzonego H. S. nie ma znaczenia to czy jest uzależniony do hazardu, jak również czy wskutek prowadzenia przezeń interesów doszło do pokrzywdzenia wielu osób. To samo tyczy się problemów z jego przesłuchaniem w postępowaniu sądowym. Oskarżony i współdziałający z nim mężczyźni postanowili sami odzyskać należne im pieniądze, zamiast zwrócić się o pomoc do odpowiednich organów, czego skutkiem było niniejsze postępowanie. Argumentacja obrońcy w tym zakresie nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż wyjaśnienia zarówno oskarżonego, jak i współdziałającego z nim A. W. stanowiły jedynie przyjęta przez nich linię obrony. Prawidłowa była też ocena zeznań świadka R. K.. Wprawdzie usiłował bagatelizować całą sytuację, w tym udział pozostałych mężczyzn, jednak brał udział w tym zdarzeniu i mógł przedstawić jego przebieg. Zarówno jego zeznania, jak i zeznania pokrzywdzonych, które zostały złożone w postępowaniu przygotowawczym najlepiej odzwierciedlały to, co faktycznie wówczas zaszło.

Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego, oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu ze świadkiem R. K. i A. W., którzy powierzyli pokrzywdzonym znaczne sumy pieniędzy, a następnie chcieli je odzyskać po tym jak zorientowali się, że prawdopodobnie zostali oszukani. Wszyscy mieli zatem

oczywisty interes w odpowiednim wpłynięciu na pokrzywdzonych. Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, ewidentnie używając podstępnie zwabili pokrzywdzonych na miejsce spotkania, a następnie, rozdzielili ich i wepchnęli do osobnych pojazdów, po czym skrepowali im nogi i ręce, przetrzymując przez kilka dni i grożąc dalszym użyciem przemocy, jeśli pieniądze nie zostaną zwrócone. Mężczyźni działali w ramach uzgodnionego podziału ról. To, że nie wszyscy wykonywali te same czynności bądź robili to na zmianę, będąc przez pewien czas nieobecni, nie ma tu znaczenia. Nie sposób zgodzić się też z obrońcą oskarżonego, że pokrzywdzeni dobrowolnie zostali skrepowani i dobrowolnie udali się na teren posesji, na której byli przetrzymywani. Pokrzywdzeni jedynie dobrowolnie udali się na miejsce umówionego spotkania, nie mając jednak świadomości intencji osób, które na nich czekały. Zarazem trudno sobie wyobrazić, żeby wobec zdenerwowania oskarżonego i współdziałających z nim mężczyzn rozmowy z pokrzywdzonymi przebiegały spokojnie, bez użycia przemocy i gróźb. Z pewnością nie była to miła rozmowa kilku negatywnie nastawionych do siebie mężczyzn. Trudno sobie wyobrazić także, żeby pokrzywdzeni, w tym w szczególności pokrzywdzony H. S., zostali skrepowani, bo oskarżony i współdziałający z nim mężczyźni obawiali się, że zrobią im krzywdę.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego, kategorycznie wynikało, że doszło do zastosowania przemocy i gróźb. Co istotne, pokrzywdzeni nie wiedzieli, co tak naprawdę zamierzają mężczyźni, mimo znajomości oskarżonego i

współdziałających z nim mężczyźni obawiając się o swoje zdrowie i życie. Dzwoniąc do swojej żony pokrzywdzony H. S. był ewidentnie przestraszony. Tym bardziej, że ta sytuacja trwała przez dłuższy czas i nie można było wykluczyć, że zdenerwowani i zdesperowani napastnicy posuną się jeszcze dalej. Nie doszło do tego, albowiem zawiadomiono policję, która uwolniła pokrzywdzonych. W tym miejscu wskazać należy, że uzasadniona obawa spełnienia groźby nie należy do znamion czynu z art. 191 § 2 kk. Jest to przestępstwo formalne, które zostaje popełnione już w momencie stosowania przemocy lub groźby bezprawnej w celu zmuszenia do zwrotu wierzytelności. Nie ulega wątpliwości, że w tym przypadku tak właśnie było.

Odnosząc się natomiast do rażącej niewspółmierności kary, to sprowadza się ona do znacznej dysproporcji pomiędzy wymierzoną karą, środkiem karnym lub nawiązką a taką represją, która powinna być wymierzona, aby w odczuciu społecznym uznana została za sprawiedliwą. Nie każda więc nietrafność wymiaru środka represji karnej uzasadnia zmianę orzeczenia. Zarzut rażącej niewspółmierności jest zasadny wtedy, gdy kara, środek karny lub nawiązka wprawdzie mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, ale nie uwzględnia w sposób właściwy okoliczności dotyczących sądowego ich wymiaru (art. 53–56 kk). Zarzut ten może dotyczyć wyboru rodzaju kary, środka karnego, nawiązki lub innego środka albo ich wysokości, czy też niezastosowania np. instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Jak słusznie wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 29 stycznia 2021 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 143/20, „rażąca niewspółmierność, zachodzi tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary”.

Sąd Okręgowy podziela również pogląd Sądu Apelacyjnego w Poznaniu zawarty w wyroku z dnia 3 marca 2021 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 211/20. Wskazano w nim, że „zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Niewspółmierność więc zachodzi wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzona za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należycie stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary. Trzeba pamiętać, że zgodnie z art. 438 pkt 4 kpk ta niewspółmierność kary musi być „rażąca”. Chodzi tu więc przy wykazaniu tego zarzutu nie o każdą różnicę co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również

w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować”.

Tym samym dopiero wykazanie rażącej niewspółmierności kary, a więc istnienia wyraźnej dysproporcji między karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary, uzasadnia korektę zaskarżonego wyroku przez sąd odwoławczy. Tymczasem czyn przypisany oskarżonemu jest zagrożony karą pozbawienia wolności, której górna granica wynosi 3 lata. Sąd Rejonowy wymierzył mu karę mieszaną. Przy czym podkreślenia wymaga okoliczność, że kara 2 miesięcy pozbawienia wolności była zbliżona do dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a tym samym nie sposób uznać jej za niewspółmierną, a tym bardziej rażąco. Dodatkowo kara 8 miesięcy ograniczenia wolności, polegająca na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym nie jest karą, która wpłynie negatywnie na życie rodzinne czy zawodowe oskarżonego. W tym miejscu podkreślić należy, że oskarżony był w przeszłości wielokrotnie karany, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu. Dlatego musi ponieść konsekwencje swojego postępowania, którego wbrew twierdzeniom obrońcy nie zmienił.

Niezgodne z prawdą jest zatem twierdzenie, że nie wzięto pod uwagę wszystkich okoliczności, nawet tych dla oskarżonego korzystnych. W rzeczywistości zostały one uwzględnione, jednak nie podważyły

<p>tego, co bezsprzecznie wynikało ze zgromadzonego materiału dowodowego. Sąd Rejonowy nie dopuścił się żadnych uchybień, najpierw w sposób prawidłowy gromadząc materiał dowodowy, później prawidłowo go oceniając, a na koniec dokonując prawidłowych ustaleń faktycznych. Powyższe doprowadziło do słusznego stwierdzenia winy oskarżonego i wymierzenia mu adekwatnej kary.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uniewinnienie oskarżonego W. P. od zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Wobec bezzasadności zarzutów z przyczyn omówionych powyżej związany z nimi wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		

0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
1.3 1	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wina i kara.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.		
O powodach wskazano powyżej.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
1.3.1 1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany.		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia.		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		
Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
W. P.	II i III	Na podstawie § 4 ust 1 i 3 i § 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez

	<p>adwokata z urzędu zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. S. kwotę 516,60 złotych, w tym podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu w instancji odwoławczej. Biorąc pod uwagę, że obrońca reprezentował oskarżonego w postępowaniu apelacyjnym, jego wnioski w tym zakresie zasługiwały na uwzględnienie.</p> <p>Na podstawie art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych w instancji odwoławczej, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa. Biorąc pod uwagę, że oskarżony nie wykazuje dochodów, obciążanie go tymi należnościami było bezzasadne.</p>
7. PODPIS	

0.11.3 Granice zaskarżenia		
Wpisać kolejny numer załącznika 1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina i kara	
0.11.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	zmiana